

V té době jsem celý rok pracovala mezi lidmi a tak, čas od času, jsem prostě potřebovala vypnout, relaxovat a nikoho nevidět, neslyšet a s nikým nekomunikovat. Celkem se mi to dařilo, protože moje tehdejší povolání mi umožňovalo přes léto zmizet. Zmizet z města, zmizet z internetu, zmizet ze sociálních sítí a užívat si klidu a pohody v náručí přírody.

Ten rok tomu bylo stejně, od zimy jsem se začínala těšit na léto a během června již dělala přípravy. Mám nějaké zkušenosti, jezdím pořád na stejné místo a tak ty přípravy nejsou zase tak moc složité. Sbalit oblečení na teplé i chladné dny, sbalit trvanlivé potraviny a pak to všechno několikrát zase rozbalit, přeskládat, zabalit a opět rozházet. U toho si zoufat, remcat a nadávat, že to dělám po tolikáté v řadě a pořád je to stejné, že se mi ta obrovská hromada prostě nemůže do mé malilinkaté krosničky nikdy vejít bez porušení přírodních zákonů tohoto světa. Ačkoli to tak na první pohled nevypadá, je věcí potřeba relativně dost, všechno se hodí, nebo se hodit může. Zbytečností beru opravdu jen naprosté minimum. Těch několik dní nervů ale skončí a já mám všechno sbalené a připravené na cestu.

Protože jsem přes rok byla v práci více jak doma, tak moje obydlí připomínalo spíše squat. Před odjezdem ale vždy uklízím. Kvůli sobě. Já vím, řekneš, že tak na okolí nepůsobím, ale já mám ráda pořádek a uklizené věci, ne že ne. A tak se snažím ze squatu udělat zase obydlí hodné dvacátého prvního století pokaždé, když to jenom trochu jde.

Vyrazila jsem časně ráno, na zádech velikou krosnu, za pasem dlouhý nůž a toulec se šípy, přes rameno úplně nový luk a v ruce ještě malý batůžek s věcmi na cestu a futrál s kytarou. Prvním autobusem do Města, pak vlakem do Kolína, následně vlakem do Olomouce, dalším vlakem do Bruntálu a nakonec autobusem do Žďárského Potoka. Čím dále jsem byla od Města a čím jsem byla blíže k Potoku, tím má nálada stoupa a stoupala. Toulec spolu s nožem budili docela pozornost, tak jsem je raději schovala. Na krosně. Do ní se již nevešli, ale na popruhy se to ještě připevnit dalo.

Po vystoupení z posledního autobusu jsem se protáhla, naložila si svůj náklad na záda a vyrazila po zelené turistické značce. K cíli jsou to necelé čtyři kilometry, ale já to většinou jdu déle než dvě hodiny, protože se cestou kochám a navíc se vždycky, pokud zrovna není průtrž mračen, zdržím na Medvědíh skalách.

Toho dne bylo krásné turistické počasí, ani vedro, ani chladno, střídavě trochu oblačno a jasno, co více si přát? Pofukoval vítr a mě se šlo krásně. Navíc tím, že byl všední den, tak turistů bylo také jen velmi málo a proto nebylo nutné se prodírat davy. Dav jsou někdy i tři lidi. Dál po cestě již je lidí i v největší sezóně málo, ale kolem Potoka jich bývá relativně dost.

K chatě jsem dorazila kolem páté hodiny odpolední. Nejprve jsem začala trochu, více, panikařit, neboť se mi nedařilo najít svazek klíčů, ale nakonec jsem jej našla přesně tam, kam jsem ho doma dala. Vedle dokladů a klíčů od domova. Odemknula jsem oboje dveře, složila náklad, otevřela okenice a okna v přízemí i v patře a pak jsem si na chvíli sedla na zápraží, opřela se o vyhřátou stěnu a chvíli koukala jen tak do oblohy a do lesa. Bylo mi blaze.

Pak bylo potřeba vykonat přípravy na noc, vybalit věci, uklidit potraviny do bezpečí před, chatu jinak obývajícími, plchy, zatopit v kamnech, nanosit vodu ze studánky a začít se zabydlovat. Tak toto bude po následující týdný můj domov. Príma.

Začalo se pomalu smrákat, takže jsem zkontrolovala zásobu svíček a dolila petrolej do lamp. Předchozí posádka to z nějakého důvodu neudělala. Zavřela jsem okna a před chatou jsem si rozdělala oheň a na něm udělala večeři. Večeři takovou, že by všichni dietáři asi dostali záchvat zuřivosti, a žlučníku, a lékaři by si nestačili t'ukat na čelo. Ale večeři tak moc dobrou, že to za ten hřích stojí. Špekáčky opečené na klacku nad ohněm. Existuje něco lepšího? Asi ano, ale moc

takových jídel nebude. Navíc po náročné cestě, kterou jsem toho dne měla za sebou, byť uznávám, že po vlastních jsem toho moc nenachodila, jsem prostě potřebovala doplnit kalorie.

Po jídle jsem jen tak zírala do ohně, na hvězdy, na les a pak zase do ohně. Z chaty jsem si přinesla kytaru a pomocí těch pár akordů co umím, jsem si chvílku hrála a zpívala. Výhodou bylo, že tu nikdo nebyl, takže jsem si mohla zpívat nahlas.

Druhý den jsem se probudila relativně brzy. Nevím kolik bylo hodin, ale slunce ještě nebylo úplně nad obzorem. Telefon jsem nechala doma, stejně jako jinou elektroniku. Jsem na dovolené, chci odpočívat a relaxovat. Nechci, aby mi někdo pořád volal a něco chtěl. Internetu si také užiji doma a v práci dost, takže tady není nutný. Navíc tu stejně není pořádný signál, nejbližší BTSka je hodně daleko což je další pozitivum tohoto místa.

Po ranní hygieně jsem trochu poklidila v chatě, udělala si jídlo a pak jsem šla připravovat dřevo na večer a také se porozhlédnout po místě vhodném ke střelení. Doslova pár kroků za chatou se mi podařilo najít téměř ideální místo. Takže jsem vystrachala pytel určený na terčovnici, nacpala jej natrhanou trávou a větvičkami, a pověsila to všechno na strom. Pro jistotu jsem za terčovnici natahala ještě nějaké soušky a kusy větví, protože jsem, správně, předpokládala, že první pokusy nebudou úplně jisté a nechtěla jsem, aby šípy létaly moc hluboko do lesa. Jednak z pohodlnosti, jednak proto, že by tam někdo mohl jít a nechtěla jsem nikoho zbytečně zranit.

Z luku střílím ráda, ale nemám moc času na trénování. Navíc není pořádně kde, takže toho přes rok opravdu moc nenatrénuji. Ale když má člověk tolik času kolik chce, nikdo neruší a nikdo „neradí“, tak se výsledky dostavují docela rychle. První šíp jsem musela lovit mezi stromy, druhý šel mimo jen těsně a třetí se již zastavil o kraj terčovnice. Po několika pokusech jsem třefovala terčovnici naprosto jistě. Takže jsem po pár hodinách vyndala i terč a začala se snažit, se zlepšovat.

Potom se zase začalo šerit a tak jsem sebrala šípy, vypnula tětivu a vrátila se zpět do chaty. Uvědomila jsem si, že jsem od rána nic nejedla a tak jsem se pustila do příprav večere. Měla jsem ještě nějaké hotové potraviny z civilizace, takže to bylo ještě jednoduché. V dalších dnech se již budu muset starat jinak, vzala jsem jen základní potraviny a z těch se budu snažit něco tvořit. Za chatou jsou téměř doslova plantáže borůvek a lesních jahod, takže čaj je z čeho dělat.

Dny plynuly krásně pomalu vpřed a já ztratila pojem o tom, co je za den a kolik je vlastně hodin. Nebylo to důležité. Občas okolo chaty prošlo pár lidí, ale protože je relativně bokem od hlavních tras, tak jsem měla většinou čas jen pro sebe, na trénování střelby, na hraní na kytaru i flétnu, na nic neděláním, na procházky po lese, na opalování se, na koupání v potoce a na všechno to, co mám tak ráda. Mezi tím pochopitelně chystání dřeva, věčné vymetání kamen, nošení vody ze studánky, vyhrožování plchům, to když v noci dělali takový rámus, že to už nebylo únosné, a spousty dalších aktivit.

Moje střelba se natolik zlepšila, že jsem byla až překvapená. Nový luk mi dělal opravdu radost a rozhodně jsem nelitovala, že jsem si jej opatřila, byť nebyl úplně nejlevnější. Střílela jsem levou i pravou rukou a oběma mi to šlo stejně dobře. Měla jsem za sebe opravdu radost. Začala jsem si pohrávat s myšlenkou, že bych mohla ulovit nějaké malé zvíře a udělat si čerstvé maso. Konzervované je fajn, ale čerstvé je čerstvé. Vzala jsem několik šípů a nabrousila jim špičky tak, aby se ze šípů cvičných staly šípy ostré, lovecké.

Druhého dne jsem nemohla dospat, probudila jsem se před úsvitem a tak jsem se rozhodla, že včerejší nápad s lovem zkusím realizovat. Vzala jsem luk, napjala tětivu, do toulce jsem dala ostré šípy, oblékla se na cestu a vyrazila do lesa. Zvěře bylo kolem spousta, část přírody se chystala ke spánku, část se probouzela a chystala se na další den. A já chodila, koukala a hledala, co by se dalo

ulovit. Pak jsem uviděla osamělého zajíce, chvíli jsem váhala, ale rozhodla jsem se, že zajíce lovit nechci, že by to chtělo raději nějakého opeřence. Po chvíli jsem vhodného našla, nebo on našel mě? Kdo ví? Sundala jsem luk z ramene, vyndala šíp, založila jej, natáhla tětivu, zafixovala ruku, zamířila a... dlouho jsem váhala. Bažant byl vzdálen asi dvacet metrů. Já na něj mířila a mířila a nedokázala jsem prostě vystřelit. Pak se mi začala třást ruka a tak jsem tětivu zase povolila. Nedokázala jsem to a raději se zase vrátila zpět do chaty. K snídani budou zase placky s borůvkovým čajem.

Po snídani jsem si zašla na střelnici a střílela do terče. Šípy létaly přesně na místo, jeden vedle druhého. Trochu jsem si nadávala, že jsem slaboch a že se mi to baští maso koupené v obchodě, ale zabít zvíře nedovedu. Vrátila jsem se do chaty, vypnula tětivu a luk opět uložila. Dneska ho již nebudu potřebovat.

Druhý den večer se situace opakovala, měla jsem na sebe vztek, ale prostě jsem to nedokázala. Raději jsem šla spát. Usnula jsem relativně rychle, ale měla jsem neklidnou noc a divoké sny.

Před pár dny jsem si viděla, že z lesa vystoupila žena v zelených šatech. Bylo to večer, já si hrála na kytaru a moc jsem nevnímala okolí. Chvilku jsem váhala, jestli jsem ji viděla opravdu, nebo to byl jen přelud. Dospěla jsem k názoru, že to asi byl jen přelud. Pak jsem ji ale viděla ještě jednou. Bylo to během bloumání po lese, když jsem jen tak chodila z místa na místo, tak tehdy jsem ji potkala. Ačkoli to není úplně správné slovo, viděla jsem ji z dálky a opět jen chvíli. Když zjistila, že ji vidím, rychle zmizela v lese. Byla dosti vysoká, velmi štíhlé postavy, dlouhé tmavé vlasy až k pasu. Měla zvláštní obličej, ale neumím říci, co na ní bylo zvláštního. Chvilku mi vrtala hlavou, ale pak jsem šla dál. Kdo ví, jak vypadám já takto z dálky a co si kdo myslí o tom, když se jen tak courám po lese. Od nikud nikam. Však to může být stejný případ jako já.

Pár dní potom jsem ji viděla opět. Tentokrát jsem si ale byla naprosto jistá tím, že to přelud není. Stála přivázaná u stromu, na očích a přes pusku šátek. Rozeběhla jsem se k ní, ale pak jsem si všimla, že na stromě nad ní je velký papír s nápisem „Toto je součást hry, prosíme nerušit“. Tak jsem šla dál, ačkoli mi připadalo, že sebou škube docela reálně a že rány na ruku musí docela dost bolet. Ale řekla jsem si, že hra je hra a někteří lidé berou LARPy opravdu dost vážně.

Toho dne jsem šla do obchodu. Po koho ví jaké době, ale potřebovala jsem koupit sirky. Vlastní neopatrností jsem o ně přišla poté, co jsem je měla lehkovážně položené na stole a zakopla jsem s lavorem vody. Celá krabička vzala za své a ve druhé krabičce zbývalo již jen pár kousků. Nevěděla jsem, co je za den a tak jsem vyrazila do Žďárského Potoka s nadějí, že bude otevřeno. Jako na potvoru byla neděle a tak bylo všude zavřeno. Loudit u lidí se mi nechtělo a tak jsem vyrazila směrem na Skřítek, protože tam je motorest a ty jsou otevřené každý den. Alespoň jsem v to doufala.

Můj předpoklad byl naštěstí dobrý a ze Skřítku jsem se vracela až pozdě odpoledne, spokojená, protože jsem si nesla koupené sirky a pár dalších drobností. Pro příště je jasné, že jich musím vzít více a raději je rozdělit. I po těch létech zkušeností člověk udělá podobnou chybu.

Když byla skoro doma, tam jsem uviděla onu dívku stále připoutanou ke stromu. Tentokrát sebou již neškubala. Byla podivně sesmeknutá a vysela jen za provazy. Hra nehra, neváhala jsem ani okamžik, vytrhla jsem z pouzdra na pásku nůž, přetřela ji pouta a ona se mi zhroutila do náruče. Sundala jsem šátky a zjistila jsem, že není při vědomí. Teď by se ten telefon dost hodil, ale neměla jsem jej. Musela jsem si poradit jinak. Položila jsem ji na zem a zběžně vyšetřila. Zlomeného neměla nic, jen byla evidentně slabá a nešla probudit. Podle výrazně odřených míst na zádech a rukou i nohou jsem usoudila, že u toho stromu stála dost dlouho, to nebylo jen pár hodin od rána, řekla bych, že to bylo několik dní. Nasvědčoval tomu i stav jejího oblečení.

Rozhodla jsem se k riskantnímu kroku, ale odnesla jsem ji do chaty. Naštěstí to nebylo daleko. Uložila jsem ji na postel, roztopila kamna a čekala, co bude dál. Dýchala mělce, ale pravidelně.

Rozsvítila jsem petrolejku a protože chata byla už vyhřátá, tak jsem ji svlékla její šaty, omyla co bylo potřeba a oblékla jsem ji svoje rezervní oblečení. Probudit se mi ji však nepodařilo. Protože sebou ale občas pohnula usoudila jsem, že není v bezvědomí, že prostě velmi tvrdě spí. Nikdy jsem se s tím nesetkala, ale všechno je jednou poprvé. Venku byla již tma, ztlumila jsem lampu na minimum, sedla si do křesla, sledovala ji, a přemýšlela, jak se sem dostala, kdo ji to udělal a uvědomila jsem si, že by se to mohlo stát i mě, protože je tu asi nějaký magor. Vstala jsem a zamkla chatu. Poprvé od svého příjezdu sem. Před tím nebyl důvod to dělat, ale teďka jsem prostě dostala trochu strach. Hrdinů jsou plné hřbitovy.

Dívka na posteli sebou trochu mlela a orosilo se jí čelo, tak jsem ji otřela, opět ji přikryla a ona se uklidnila. Spala. Já si opět sedla na křeslo vedle ní a... a usnula jsem také. Nebylo to moc ostražitě, ale měla jsem toho dne v nohách hodně kilometrů a byla jsem hodně unavená.

V noci jsem byla několikrát vzhůru, to když sebou mlela a křičela ze spaní. Když jsem ji přikryla, tak se vždy uklidnila, byla jako malé děčko.

Ráno jsem se probudila jako první, nepřekvapilo mě to. Svítalo a já vyšla před chatu. Přeci jenom jsem jenom člověk a tak má tělo svoje potřeby. Když jsem odcházela, tak dívka ležela klidně na posteli a zvolna dýchala. Pravidelně a mnohem lépe než když jsem ji večer přinesla.

Když jsem opět vstoupila do chaty, zjistila jsem, lůžko je prázdné. Rozhlédla jsem se a pomalu zvedla ruce vzhůru. Stála vedle schodů do patra, v ruce měla můj luk a mířila na mě ostrým šípem. Nebylo co řešit. V očích však neměla zlost nebo nenávisť, viděla jsem v nich strach.

Jednu ruku jsem nechala nahoře, druhou jsem odepnula pásek s nožem a opatrně jej hodila na stůl. Daleko od ní, i od sebe. Luk ale byl stále natažený a šíp vypadal velmi hrozivě. Aby ne, ostrý šíp vypuštěný z třicetiliberního luku zabíjí na velkou vzdálenost. A tady to byla otázka tří metrů. Nemohla netrefit a šíp by mnou proletěl jako nůž máslem.

Dodala jsem si odvahy, řekla jsem „Gi suilon! Av-'osto.“ (*Zdravím tě! Neměj strach*) a snažila jsem se nevypadat moc vyděšeně.

Překvapení v jejích očích bylo velké. Velké až obrovské. Tak obrovské, že jsem se vzdor vážnosti situace musela usmát. Důležité však bylo, že povolila tětivu, šíp vložila do toulce a luk opřela o zem. Stále jej ale držela v ruce.

„Mi van me?“ (*kde to jsme?*)

Na toto jsem již neuměla odpovědět. Ano, vím přesně kde jsme, ale jak jí to říci? Pokrčila jsem rameny a tvářila se rozpačitě. Tím, že měla luk opřený o zem se mi dost ulevilo, ale vyhráno ještě nebylo. Do hlavy jsem ji neviděla. Stačí by pár sekund a budeme zase na začátku. Jenže jsem ji ani pořádně nerozuměla a ona pořád něco říkala. Opakovaně. Zachytila jsem jen pár slov, ale nedávalo mi to moc smysl. Takže jsem jen řekla „Ú-peding... nerozumím“. Zarazila se a bylo vidět, že přemýšlí. A potom hezkou měkkou češtinou řekla „Kdo jsi, kde to jsem a co tu děláme?“. To jsem si pořádně oddechla podruhé. Řekla jsem ji svoje jméno a stručně popsala jak se sem dostala.

Opřela luk o stěnu a sedla si na postel, vypadala dosti zamýšleně. „Odkud znáš náš jazyk?“

„Jazyk vlastně neznám, ale v noci jsi občas křičela ze spaní. Původně jsem nerozuměla, ale tvoje řeč mi připomněla jazyk používaný v jedné knize. Tak jsem to teďka zkusila stejně.“ Vzala jsem do rukou luk, vypnula tětivu a pověsila jej na stěnu, kam patří. Měla jsem to udělat už včera, ale prostě jsem zapoměla. Je otázkou, jestli to bylo dobře nebo ne. Co by asi dělala, kdyby tu nenašla luk ale jen nože? Byla bych ještě na živu?

K mému překvapení nebyla překvapená tím, co se dozvěděla. Pomalu vstala, ještě pomaleji odepnula svůj pásek s nožem, položila jej na stůl vedle mého a přistoupila ke mně. Udělala jsem krok zpět, ale dál to už nešlo. „Av-'osto“ řekla, udělala další krok, usmála se a pak mě objala. Stály jsme tak nějakou dobu, pak mne pustila a unaveně si sedla na postel. Výraz jejích očí i tváří se změnil. Již to nebyla nejistota a strach. Bylo to něco jiného.

„U toho stromu jsem stála čtyři dny a tři noci. Mám hroznou žízeň. Vydržím hodně, ale už mám opravdu žízeň. Máš tu, prosím, nen? ... Tedy vodu?“

„Ano mám, chceš nalít?“

„Děkuji, budu ráda.“ Nalila jsem vodu do hrnečku a ten ji pak podala. Chvilku váhala, ale když jsem se ze stejné vody napila i já, tak se nerozpakovala a vodu vypila jedním lokem. A pak ještě mnoho dalších. Potom si opět sedla na postel, chvilku koukala před sebe a následně se na tu postel sesunula a opět usnula. Bylo vidět, že má za sebou opravdu náročné dny. Schoulila se do klubíčka a tak ji jen přikryla dekou a šla ven. Začínal den, bylo potřeba uklidit ohniště, nanosit vodu ze studánky, donést dřevo z dřevníku, připravit třísky, zatopit v kamenech...

Opatrně jsem vymetla a vynesla popelník, zatopila jsem a do hrnce dala vodu na čaj. Pak jsem odešla do lesa nasbírat nějaké borůvky, jahody, trochu čerstvého jehličí. Po návratu dívka pořád spala, pořád schoulená do klubíčka. Voda v hrnci již začínala vřít, takže jsem do ní vhodila donesené jehličí, nějaké bylinky a borůvky. Hodně borůvek, bude potřebovat doplnit hodně energie. A, konec konců, já také. Těch překvapení je za poslední den nějak moc.

Nalila jsem si čaj do hrnku, odsunula hrnec na chladnější část tálu a vyšla jsem před chatu. Sedla jsem si na zem, opřela se o zeď a koukala na oblohu. Pomalu jsem upíjela horký a mimořádně sladký čaj, zavřela jsem oči a přemýšlela. A přemýšlela jsem tak usilovně, že jsem také usnula. Vidět se zvenčí, tak se budu asi smát, ale neviděla jsem se. Byla jsem po částečně probdělé noci plně emocí opravdu utahaná a spánek jsem potřebovala. Jak dlouho jsem spala nevím.

Když jsem se probudila, seděla vedle mne a také se dívala do mraků. Jakmile uviděla, že jsem se probudila, tak vstala, usmála se, natáhla ke mne levou ruku a řekla „Goheno nin. Im Erynwen“ (*Omlouvám se, jmenuji se Erynwen*). Podala jsem ji rovněž levačku a odpověděla „Gi hannon“ (*děkuji*). Pak si zase sedla vedle mne. Hořela jsem zvědavostí se jí zeptat, kdo ji vlastně přivázal k tomu stromu, kdo je, jak se sem dostala, ale nechtěla jsem tlačit na pilu a tak jsem jen mlčela a koukala před sebe. Najednou sama od sebe řekla „K tomu stromu mne připoutal Umdír, můj vzdálený příbuzný. Až ho příště potkám, budeme si to muset vyřídit.“ Pak již nic neříkala a dál jen koukala do oblak. Probudilo mne šero. Ten den byl prostě nějaký spací a tak jsem pořád usínala. Erynwen spala schoulená vedle zdi, tak jsem ji opatrně odnesla dovnitř. Na to, jak byla vysoká byla mimořádně lehká. Toho jsem si všimla už včera, ale skoro bych řekla, že dneska byla ještě o něco lehčí.

„Frontální systém, postoupil s níží, po nebi čistém, mračna se blíží...“ zpívá v jedné písni Ivo Jahelka a já si na tuto píseň vzpomněla v okamžiku, jak jsem se podívala na oblohu. Ta mračna byla důvodem toho šera. Zavřela jsem rychle dřevník, zakryla plachtou ohniště, zavřela okna a dveře chaty a už začínalo pršet. Tady v horách jde spousta věcí rychle. Svítání i soumrak, změny větru i

počasí. Během pár minut se venku rozpoutala menší generálka na apokalypsu, ale já byla v klidu uvnitř chaty. Nebylo to poprvé a určitě ne naposledy co jsem takto rychle balila venku věci a schovávala se v chatě. Děšť mi nevádí, ale bezdůvodně moknout také nemusím. Tentokrát to ale opravdu vypadalo, jako kdyby někdo v převrhl vanu nebo se chystal armagedon.

Hodně se sešerilo, jednak tou bouří a jednak tím, že slunce s již klonilo k západu. Zrovna jsem zapalovala petrolejku u stropu, když jsem si všimla, že z Erynwen vychází taková podivná záře. Slabé nazelenalé světlo. Nejvíce v místech, kde měla rány od provazů. Ačkoli jsem ji uložila rovně, byla znovu schoulená do klubička. Někdo tak prostě spí, konec konců, já často také. Přikryla jsem ji dekou a začala se věnovat kamnům. Již opět téměř vyhasla, bylo potřeba znovu vyčistit rošt, vysypat popelník a pak přiložit nové dřevo. Pořád dokolečka, oč jednoduší je doma otočit kolečkem na sporáku. Na plotně byl stále hrnec s čajem, ale toho již bylo jen pomálu. Na dně byla spousta rozvařených borůvek a já si řekla, že udělám marmeládu. Bude se jistě hodit. Přesunula jsem hrnec na horkou část tálu, ze příborníku vyndala cukr a nasypala pořádnou dávku do hrnce. Zamíchala jsem směs a pomalu a rozvážně ji dále míchala. Voda se opět začala vařit a směs bublala. Odsunula jsem hrnec trochu stranou a pokračovala v míchání. Varem se voda pomalu odpařovala a hmota začínala houstnout a intenzivně vonět. A já tam stála, míchala vařečkou a občas přemýšlela nad tím, co se za poslední den všechno stalo. Tohle by mi asi nikdo neuvěřil.

Vůně borůvkové marmelády naplnila chatu, stáhla jsem hrnec z kamen a ještě chvilku hmotu míchala. Mimoděk jsem se otočila k posteli a viděla jsem, že Erynwen již nespí, seděla na lůžku a koukala na to, co dělám. Něco řekla, ale nerozuměla jsem ji. Pochopila a zeptala se „Co to děláš? Nádherně to voní“.

„Borůvkovou marmeládu, bylo mi líto vyhodit zbytek borůvek z čaje“ odpověděla jsem a nabídla ji lžičku. Chvilku váhala, ale pak si vzala. „Chutná to moc dobře. Marmeláda jsi říkala? Nevěděla jsem, čemu říkáš marmeláda. Již to vím.“ Nabrala jsem ji další lžičku. „Toto normálně jíš?“ zeptala se potom a já ji odpověděla, že normálně ne, ale když to tak hezky vyšlo, tak ano. Snažím se jídlem neplýtvat.

Bouře poněkud polevila, vzala jsem na sebe plášť a vyrazila jsem ke studánce. Z té jsem nabrala vodu do kanystru a zároveň jsem vylovila „ledničku“, což byla malá vodotěsná dóza, do které jsem dávala věci, které mají být v chladu. Voda je ve studánce hodně studená a tak ji používám i tímto způsobem. Vzala jsem si tedy máslo, vrátila „ledničku“ zpět do studánky a pospíchala jsem zpět do chaty.

Erynwen seděla na lůžku a hladila si rány. Proti ránu je měla již téměř zahojené. Takhle rychlé hojení je skoro zázrak, ale už se přestávám divit. Zážitky posledních dní jsou takové, že nějaké divení není úplně na místě.

Sklidila jsem ze stolu opasky s noži, toulec se šípy jsem pověsila na stěnu vedle luku a na stůl jsem položila včera upečený chléb, máslo a ještě teplou marmeládu. Také dva hrnečky, do kterých jsem nalila čaj, jenž se právě dovařil. V chatě je kulatý stůl, je trochu nepraktický, ale dneska se to docela hodilo. Postavila jsem židle tak, že byly proti sobě a zároveň jsem viděla i na dveře, na chody do patra i na okno. Moje nezvyklá návštěva měla stejný výhled. Viděla jsem dobře na ní a ona zase na mne. Potom jsem se ještě natáhla k lampě a trochu povytáhla knot, chatu zalilo světlo a já Erynwen vyzvala, ať si sedne ke stolu.

Zvedla se z lůžka, sedla si a rozpačitě koukala. A já podobně rozpačitě koukala na ní. Potom jsem si dodala odvahy, vzala jsem do rukou nůž a ukrojila si chleba. Namazala jej máslem a přidala marmeládu. Hodně marmelády. Sladké já ráda. Zakousla jsem se do chleba a bylo mi fajn. Erynwen

to udělala stejně. Nejprve byla opatrná, pomalu kousla a velmi zvolna žvýkala. Potom začala jíst normálně, evidentně jí chutnalo a to mi udělalo radost.

„Viděla jsem tě, jak na louce mezi stromy cvičíš střelbu. Jde ti to hezky, ale tětívu držíš příliš křečovitě. A po výstřelu sklápíš ruku brzy dolů. Jestli chceš, mohu tě to po východu slunce naučit lépe.“ řekla Erynwen dosti nečekaně. Byla jsem ale ráda, že promluvila jako první a navíc taková nabídka se těžko odmítá. „Máš dobrý luk. V této době nevidím mnoho lidí s lukem. Lovíš zvířata?“ zeptala se dále a já na to „Děkuji, je to hezký luk. Je nový, učím se s ním. V dnešní době lidé luky nepotřebují, já střílím pro radost.“, ukousla jsem další sousto, polkla jej a pokračovala jsem „a zvířata nelovím. Chtěla jsem a zkusila jsem to. Vlastně jsem to zkusila dvakrát, ale nedokázala jsem vystřelit“.

„Proč ne?“ zajímala se Erynwen a já přemýšlela, jak ji to asi mám vysvětlit. „Bylo ti líto života? A vědomí, že bys měla zvíře zabít?“ pokračovala a pak se napila čaje.

„Ano, vlastně máš pravdu. Nikdy jsem žádné zvíře nezabila, tedy savce. Hmyzu mnoho.“ řekla jsem.

„Zajímavé. Jaký je rozdíl mezi tím, když zabiješ mouchu nebo srnce?“

„Takto jsem nad tím nikdy nepřemýšlela, ale máš pravdu. Je to vlastně stejné. Jen lidé jaksi mají blíže k větším živočichům, než k hmyzu.“ řekla jsem já a čekala jsem, co ona na to.

Napila se čaje a bylo vidět, že ji opravdu chutná. Cukr v něm obsažený rychle doplňoval potřebnou energii a jí bylo viditelně lépe. Položila hrnek na stůl a pokračovala „V přírodě je to pořád dokolečka. Stvoření se rodí, žijí a pak umírají. Někdo zemře věkem, někdo tím, že jej někdo jiný uloví proto, aby sám mohl žít dál. A někdo zemře zbytečně. V poslední době vidím umírat spoustu lesních obyvatel zbytečně“ dodala poněkud smutně. „Já vím, že vy lidé často chodíte do domů s jídlem, že málo kdo loví sám.“ pokračovala po chvíli.

„Vy lidé?“ řekla jsem poněkud překvapeně. Zarazila se. Neodpověděla mi a zeptala se, jestli může dostat ještě trochu toho horkého sladkého pití. Vzala jsem šufánek a dolila ji hrnek. A sobě také.

Když jsme dojedly, tak se zajímala o mojí kytaru. Vzala jsem ji do rukou a zahrála pár akordů. Byla rozladěná, takže jsem vyndala flétnu a kytaru naladila. Když Erynwen viděla flétnu, požádala mne o dovolení si zahrát. Byla jsem hodně zvědavá, jak ji to půjde a flétnu ji podala. Zeptala se na její provedení a já řekla, že je to barokní flétna.

„Barokní? Co to znamená?“

„Je to normální flétna, dneska nejběžnější.“ řekla jsem a projela tónový rozsah nahoru a dolů.

„Děkuji, vidím, že je to stará flétna. Na tu umím hrát.“

„Stará?“ mohla mi vyčíst z očí, ale nahlas jsem otázku nevyřkla.

Dýchla do flétny, projela pár stupnic a já přemýšlela nad tím, co je na nich zvláštního. Nebyly to stupnice durové ani mollové a pak mi došlo: vždyť jsou to mody! Když se trochu rozcvičila, začala hrát. Zajímavé a zvláštní melodie, chvílemi smutné, chvílemi velmi veselé, občas rychlé, jindy hodně pomalé. Po chvíli jsem si dodala odvahy a zkusila přidat jednoduchý doprovod a postupně přidávala další a další tóny. Již to nebyla téměř dróna, ale skutečný doprovod.

Vydrželo nám to dlouho do noci a byl to moc hezký večer. Vylezly i ty plší potvory, ale kupodivu se nehonili po místnosti a nedělali brajgl, ale jen tak vykukovali z děr. K mému neskutečnému úžasu na ně Erynwen ukázala a pokynula jim rukou. Všichni tři poslušně vylezli z díry a vylezli na stůl, kde zůstali stát a koukali střídavě na ní a na mě.

Odložila jsem kytaru a šla se podívat do kamen. Dřevo bylo již spálené, zbývaly jen žhavé uhlíky. Ještě jsem trochu přiložila a pak se vrátila ke stolu. Uklidila jsem kytaru do futrálu a Erynwen se pustila do čištění flétny. Trojice plchů zmizela ze stolu a zmizla kamsi do hlubin obložení chaty. Trochu jsem ztlumila lampu a do hrnečků nalila čaj, tentokrát z jehličí.

Hleděla kamsi do neurčita, potom se napila čaje a řekla „Dovoliš mi otázku?“

„Jistě, ptej se. Pokud budu vědět, ráda odpovím.“

„Proč tu vlastně jsi? Tady na samotě. Sama. Má to nějaký důvod?“

Nemohu říci, že mě otázka překvapila. Trochu jsem se napila a přemýšlela nad odpovědí. V jejích světle zelených očích plály ohníčky zvědavosti, ale dál nenaléhala.

„Víš. Jezdím sem zapomenout.“

Tak trochu smutně se usmála a pokývala hlavou. „Zapomenout?“

„Ano zapomenout. Zapomenout na to, že na mě doma nikdo nečeká. Že jsem v bytě sama. Celý rok pracuji mezi lidmi ale v létě nepracuji. Tady jsem také sama, ale je tu tolik věcí, které mou samotu rozptylují, že je mi zde dobře. Je tu les, příroda kolem, nikdo nemá zbytečné otázky, nikdo se neposmívá.“ mluvila jsem pomalu a oči se mi leskly.

„Co je to byt?“ zeptala se bezelstně a já se musela, chtě nechtě, zase usmát.

„Víš co je dům?“ zeptala jsem se a Erynwen pokývala hlavou. „Tak si představ velký dům ve kterém je několik místností, které jsou spojené a ve kterých žije jedna rodina.“ řekla jsem a tentokrát jsem do neurčitě hleděla já.

Pak jsem se vytrhla z myšlenek a řekla jsem, že je již pozdě, že jsem unavená a potřebuji se jít umýt a pak spát. Nebyla proti a tak jsem vyrazila nejprve do domečku vlevo od dřevníku a pak ke studánce. Blížil se úplněk a tak bylo krásně vidět, nebylo nutné brát si sebou lampu. Když jsem se vrátila zpět do chaty, byl sklizený stůl a vymetená kamna. Erynwen se vytratila do tmy a předpokládám, že absolvovala stejné kolečko jako já. Než se stačila vrátit, stihla jsem jí připravit lůžko a sobě rozestlat nahoře v podkroví. Nadechla se k vyjádření nesouhlasu, ale předběhla jsem ji a pravila, že je u mě hostem a hosté spí na dobré posteli. „A navíc, já se v noci hrozně vrtím a tak bych tě budila. Potřebuješ odpočívat.“ Chtěla asi něco dodat, ale nějak poznala, že nemá smysl se mnou diskutovat a tak poděkovala za lůžko.

„Losto vae“ (*spi dobře*) řekla jsem a vydala se vzhůru.

„Ollo vae“ (*sni dobře*) odpověděla Erynwen a lehla si na lůžko. Přikryla se lehkou dekou a usnula dřívě, než jsem došla ke schodům. Toto bych také chtěla umět. „Posto vae“ (*odpočivej dobře*) šeptla jsem, vystoupala nahoru a také se uložila ke spánku. Na rozdíl od Erynwen jsem neusnula hned, nějakou dobu mi to trvalo. Hlavou se mi honili myšlenky na kde co možného. Pořád jsem přemýšlela nad tím, kdo vlastně je a proč ji někdo tak barbarsky připoutal k tomu stromu? A jak to udělala s těmi plchy? Také jsem myslela na to, co jsem jí říkala o svém důvodu, proč sem jezdim.

Opravdu jezdím zapomenout. Jsem pořád mezi lidmi, ale přesto pořád sama. Divný paradox. Je ovšem otázkou, jestli za to částečně nemohou i ty moje útky od lidí sem, do lúna přírody, do samoty. Útky ze samoty do samoty.

Probouzím se většinou relativně pomalu a chvílku mi trvá se zorientovat v nastalé situaci. Takže když jsem se probudila, tak jsem chvílku zírala do stropu a teprve po chvílce jsem vstala, pochopila že spím v podkroví a nejprve budu muset po schodech dolů. Tak jsem také učinila a viděla jsem lůžko prázdné. V kamnech ale plápolal oheň, v kanystrech byla čerstvá voda a když jsem se vykolébala ven z chaty, viděla jsem Erynwen, jak pomocí svého krásného nože z damascenské oceli, ano toho, který nosí za páskem, nadělala hromadu třísek. Bylo vidět, že jí je lépe než včera. Rány na zápěstích již skoro nebylo vidět a celkově překypovala energií.

„Aur bain!“ (*krásné ráno*) řekla a usmála se.

„Dobré ráno“ řekla jsem a koukala jsem asi poněkud více překvapeně než normálně, protože Erynwen se začala nahlas smát. „Všimla jsem si, že ti docházejí ona malá dřívka, kterými zapaluješ oheň. Tak jsem nějaké připravila. Připravila bych i větší dřeva, ale nenašla jsem velký ostrý železný a dřevěný nástroj.“ pravila Erynwen a pak dodala „Hathol“.

„Aha, to bude sekera.“ řekla jsem já „Děkuji za třísky, za vodu i za rozdělaný oheň. Jak se ti to povedlo, aniž bys mne probudila?“ Otočila jsem se ve dveřích došla pro sekerku a vracela se ven k ohništi.

„To je snadné, spala jsi hluboce a já si dávala pozor. Normálně se pohybuji tiše, je to pro mě přirozené.“ řekla mezi tím Erynwen.

Ukázala jsem jí sekeru a zeptala se „Hathol?“

„Ano ano, toto je hathol. Jak jsi to říkala? Sekyra?“

„Sekera. Sekyrka se také občas říká, ale správně je sekera.“ došla jsem ke špalku a sekeru do něj zasekla. „Dneska je krásné ráno, udělám snídani venku.“ dodala jsem a vydala se zpět do chaty.

Nasnídali jsme se u stolu před chatou, počasí bylo opravdu nádherné, jak to tak v létě bývá, a tak by byl hřích se schovávat uvnitř stavení. U jídla jsme si povídaly. Částečně česky, částečně jejím jazykem. Začínala jsem ji více a více rozumět. Zjistila jsem, že můj dojem, že její jazyk je Sindarština ze slavných knih pana Tolkiena je správný. Jen výslovnost byla trochu jiná než se psalo v knihách a také některé vazby byli jiné, jinak to ale byl stejný jazyk. Jak je to možné je trochu záhadné, ale když jsem se s Erynwen setkala já, proč by se nemohl setkat s někým z jejího lidu i pan profesor? Když jsme už byly u toho, tak jsem se zeptala napřímo:

„Kdo vlastně jsi?“

„Erynwen, ale to přeci víš.“ odpověděla naprosto vážně.

„Ano vím“ řekla jsem a trochu se usmála, „odpověděla jsi přesně na mou otázkou. Zeptám se tedy jinak.“ dodala jsem a chvílku se odmlčela. „Já jsem člověk, narodila jsem se na této planetě a je nás tady přibližně sedm miliard jedinců. Ty vypadáš jako člověk, ale řekla bych, že nejsi. Odkud jsi přišla? Jsi z jiné planety? Nebo z jiného času či dimenze?“

Erynwen polkla sousto a pomalu a rozvážně se napila z hrnečku. Bylo vidět, že hodně přemýšlí. Pak pravila „Znáš pohádky a příběhy o vílách, lesních zínkách, bludičkách, elfech, trpaslících a jiných lesních bytostech?“

Přítakala jsem, kdo by takové příběhy neznal. Pak pokračovala „Ty příběhy nejsou jen pohádky, některé jsou skutečné, část má reálný základ a pak si je lidé tvého rodu přizpůsobili ke svém potřebám.“ Znovu se napila a pokračovala dále. „Na této planetě nežijí jen lidé tvého rodu, žijí tu i lidé rodu mého. Já patřím k těm, kterým ve svých pověstech říkáte elfové. Je to hezké slovo a sami jej občas používáme, ačkoli jinak si říkáme My. Není nás tolik jako vás, žijeme roztroušeni v lesích v souladu s přírodou a máme některé schopnosti, které nazýváte nadpřirozenými, ačkoli jsou to schopnosti normální a není na nich nic zázračného. S lidmi se moc nestýkáme, dříve to bylo jiné, ale v posledních staletích jsou styky téměř nulové. Asi přemýšlíš, jak je možné, že vedle sebe žijeme a vy o nás nevíte, tak se dívej.“ Erynwen položila hrneček s čajem na stůl, udělala pohyb rukou a během několika sekund mi zmizela před očima. Zůstala jsem zírat s otevřenou pusou. Potom se hrneček zvedl do výšky a zase se vrátil zpět. Byla jsem z toho tak ohromená, že jsem se nezmohla na nic, ani na hlásku, ani na pohyb. Během několika sekund se Erynwen objevila na přesně stejném místě kde byla před malou chvilkou. „Celou dobu jsem tu seděla a koukala na tebe. Jako důkaz jsem zvedla a opět položila nádobku s čajem.“ Já jsem jen pokývala hlavou a ona pokračovala dále „když chceme, tak nás vidíte, když nechceme, tak vidět nejsme. Stejně je to s našimi obydlími. Máme malé domečky, v korunách velikých stromů, na odlehlých místech, ve skalách. Máme tam vše co potřebujeme. Naučili jsme se využívat energii slunce i energii země. Také normálně jíme a pijeme, lovíme zvěř a sbíráme ovoce ale jídla potřebujeme málo, slunce nám dává sílu.“

Poslouchala jsem její vyprávění a byla jsem z toho nadšená i ohromená zároveň. Nevěděla jsem, jak reagovat a tak jsem jen mlčela. „To zelené světlo, které jsi viděla a na které se mne chceš celou dobu zeptat, vychází z mého nitra. Z mého vědomí. Umí uzdravovat tělo a léčit nemoci.“ Při těchto slovech zvedla ruce nahoru a bylo vidět, že rány od provazů jsou již zcela zahojené. „Dosti však povídání o mne, slíbila jsem ti, že ti poradím, jak lépe střílet z luku, stále o to stojíš?“

„Ano, jistě“ řekla jsem tiše a pak jsem se probudila z letargie. Uklidila jsem věci ze stolu, zabalila potraviny a uklidila je do spižírny, která je v podlaze vedle schodů do patra. Vzala jsem luk, toulec a společně jsem vyrazily na mýtinu za chatou, kde byla moje střelnice.

Erynwen mne nechala vystřelit pár šípů a já myslela, že to dělám opravdu dobře. Snažila jsem se co to šlo. Vysvětlila mi, že pár drobností dělám jinak než optimálně a poradila mi, jak to zlepšit. Zkusila jsem to podle jejích rad a skutečně jsem se začala zase trochu zlepšovat. Bylo to hrozně prima. Všimla jsem si také, že v rukou drží ostré šípy a pak se zeptala „Nechceš zkusit něco ulovit?“

„Ráda bych, ale když jsem to zkoušela naposledy, tak jsem to nedokázala.“

„Já vím, ale měla bys to zkusit. Zvířata s tím žijí celý svůj život, že buď někoho uloví a budou žít, nebo neuloví a nakonec zemřou. A nebo někdo uloví je aby sám mohl žít dále. Jejich smečky jsou pak chvilku smutné, ale život jde dál. Příroda není moc sentimentální. Tvorové se rodí a umírají, je to věčný koloběh.“

Řekla jsem, že to tedy můžeme zkusit a společně jsme vyrazily do lesa. Bylo ještě relativně brzy ráno, slunce nebylo vysoko nad horizontem a tak byl les liduprázdný a byly jsme tu jen mi dvě a různá lesní havěť. Najednou jsem uviděla bažanta. Podívala jsem se mimoděk na Erynwen a ona jen pokývala hlavou. Vzala jsem ostrý šíp, napjala tětivu a zamířila. Chvilku jsem stála a začala se mi klepat ruka. Tětivu jsem opět povolila. Přemýšlela jsem nad tím co mi před chvilkou řekla, pak jsem znovu napjala tětivu, zamířila a vystřelila. Trefila jsem se přesně. „Dobrá rána“ řekla, vytáhla

nůž z pouzdra na opasku, doběhla k bažantovi a uřízla mu hlavu. „Takto má odchod na druhý břeh rychleji za sebou.“ řekla svým směrem, potom si stoupla vedle bažanta, zavřela oči, mírně se uklonila a cosi zašeptala.

Pomalu jsem k ní došla, mezi tím se sehnula pro ptáka a udělala krok vpřed. „Tvůj první úlovek. Jak jej připravíme? Máš nějaký nápad?“ „Nemám“ řekla jsem já a byla ještě chvilku překvapená z toho, že jsem to dokázala a že to nebyla taková hrůza. „Jak bys jej připravila ty?“ zeptala jsem se a začínalo mi být dobře a už jsem se těšila na večer.

„Normálně bych jej upekla v ohni, společně s bylinkami. Je jich plný les, můžeme nějaké nasbírat.

Souhlasila jsem, cestou k chatě jsme nasbírali různé rostliny a jehličí. Rozdělali jsme relativně veliký oheň a nechali jej téměř dohořet, aby bylo hodně popela a uhlíků. Mezi tím jsme bažanta vykuchali, pořádně vymyli vnitřek a nacpali do něj přinesené bylinky a jehličí a ještě pár oblázků. Potom jsem jej omotala provázkem a nakonec jsme jej společně opatlali bahnem, které jsme připravily z hlíny za chatou a vody z čištění vnitřku ptáka. Když oheň skoro dohořel, tak Erynwen rozhrabala žhavý popel, položila do dříví nevhledný balíček ukrývající bažanta, a potom jej pečlivě zahrnula popelem. Nahoru pak přiložila další dřevo. „Teďka máme nějakou dobu čas, toto nejde nijak uspěchat“ řekla potom s úsměvem.

Uklidily jsme věci na vaření a já si pak sedla na své oblíbené místo vedle chaty, opřela se o zeď a dívala jsem se do oblohy. Erynwen to udělala stejně, nastavila slunci tvář i dlaně, zavřela oči a téměř přestala dýchat. Kolem nás šuměl les a bylo krásně na světě.

Když jsem se probudila, začínalo se již šerit. Erynwen stále ještě seděla opřená o stěnu chaty, ale ruce jí klesly dolů a opět z ní vyzařovala ona záhadná zelená záře. Nebyla vidět tak moc jako včera, ale já ji viděla.

Podívala jsem se na ohniště a dle očekávání jsem zjistila, že oheň již strávil veškeré dřevo a nyní byla na ohništi jen hromada žhavého popela a uhlíků. Přemýšlela jsem, jestli mám ještě přiložit nebo ne. Rozhodla jsem se, že ještě chvilku počkám a využila jsem žhavého popela k roztopení kamen v chatě. V noci je již chladno, přeci jenom jsme v horách a již minula polovina srpna. Stále jsem nevěděla přesné datum, ale rámcovou představu jsem měla. Třetí úplňk ještě nebyl, ale blížil se. A s ním se blížil i konec mého poustevničení zde v horách.

Oheň v kamnech vesele plápolal, na tál jsem položila hrnec s vodou na umytí a také malý kastrólek s vodou na čaj. Když jsem vyšla před chatu, stála Erynwen u ohniště a rozhrnovala uhlíky. Uměla se vážně pohybovat naprosto neslyšně, jako kdyby se vznášela. Ale přitom chodila po zemi. Připadala jsem si proti ní jako slon v porcelánu.

„Už je upečený, vyšlo to krásně“

„Príma“ odpověděla jsem a zase zamířila do chaty pro nějaké nádobí. Přeci jenom není nutné zamazat stůl u které se pak jí.

Erynwen mezi tím menším polenem rozbila krustu na mase a pomocí okna na provázku jej přenesla na stůl. Tam jsme balíček opatrně očistily od zbytků obalu a potom jsem přeřala provázek, kterým byl svázaný. Vonělo to náramně, sbíhaly se mi sliny.

„Jak to budeme jíst? Jako lovci za starých časů?“

„Jasně, jsem pro.“ souhlasila jsem nadšeně.

Erynwen přikývla, opatrně otevřela dutinu v bažantovi a vybrala z něj bylinky a kamení. Potom vytáhla svůj dlouhý nůž a jedním sekem ptáka podélně rozpůlila ve dvě. „Prosím“ řekla a ukázala na porce „Dobrou chuť“. Obešla jsem stůl a sedla si proti ní. Má společnice se usmívala, na chvíli zavřela oči a pak si kousek vzala. Já jsem chvíli nasávala vůni bylinek a masa a potom jsem opatrně ochutnala. Chutnalo to ještě lépe, než to vonělo.

Po večeři jsme uklidily použité věci, nalila jsem do hrnečků čaj a sedly jsme si k ohni, který Erynwen mezi tím rozdělala. Chvilku jsme jen tak koukaly do plamenů.

„Co kdybys něco zahrála a zazpívala“ řekla zničeho nic Erynwen a já se zdráhala, nechtělo se mi. „Víš, já ráda zpívám, ale velmi špatně. Nejsem zpěvačka“.

„Nepovídej, slyšela jsem tě tu v minulých dnech. Není to tak hrozné, jak si myslíš, spíše naopak, zpíváš hezky.“ Málem jsem se propadla a asi jsem pěkně zrudla, protože jsem si uvědomila, že pokud nemusela být jediná, kdo mne slyšel. Nicméně jsem vstala a pro kytaru skutečně došla, sedla si k ohni, naladila ji podle ucha proti éčku a začala hrát. Většinou tvrdím, že zpívám pomocí roztřeseného kontraaltu, ale není to úplně pravda. Nicméně altem zpívám, to pravda je. Erynwen chvíli poslouchala a pak začala zpívat druhý hlas. Uměla zpívat velmi nízko i vysoko, její hlas se s mým hezky snoubil a byl z toho další krásný večer.

Oheň pomalu dohořival, já odložila kytaru a začínaly jsme myslet na spaní. I když jsem usnula odpoledne, byla jsem již unavená. Přemýšlela jsem nad tím, co se toho dne všechno stalo, co jsem se dozvěděla a co nového se zase naučila a těch zážitků bylo prostě hodně.

Erynwen jsem nechala opět spát na lůžku v přízemí chaty, já si vylezla nahoru do podkroví. Popřály jsme si dobré noci a uložily se. Dneska i plši dali pokoj a tak jsem opět hluboce usnula.

V půli noci mne probudilo světlo. Zelené světlo, otevřela jsem opatrně oči a viděla jsem nad sebou klečet Erynwen. Měla zavřené oči, cosi záhadného říkala a měla ruce nad mým břichem. Z rukou ji šla intenzivní zelená záře, pak otevřela oči a tatáž záře vyrazila i z nich. Začala mluvit nahlas, ale jazyku jsem stejně nerozuměla. Pak se její dlouhé vlasy najednou naježily a záře dosahovala maxima. Obrázek jak z hororu ale já zůstala klidná. Nechápala jsem to, ale byla jsem klidná. Jen jsem ležela a čekala, co bude dále.

Jak dlouho to trvalo nevím, snad pár sekund, snad pár minut. Opravdu nevím. Záře najednou pohasla a Erynwen se na mne zhroutila. Chtěla jsem okamžitě vstát a pomoci jí, jenže to nešlo. Nedokázala jsem se pohnout. A opět nedokáži říci, jak dlouho to trvalo. Ležela jsem a nedokázala jsem se vůbec pohnout. Ničím. To mě dost vyděsilo, ale nakonec jsem se pohnula. Nejprve trochu a potom již všechno fungovalo normálně.

Opatrně jsem odsunula Erynwen bokem, vstala jsem a sklonila se k ní. Ležela v naprosto nepřírozené poloze, jako kdyby odněkud spadla. Nebo spíše připomínala poloprázdný pohozený pytel mouky. Asi to byl bláznivý nápad, ale rozhodla jsem se, že ji uložím do jejího lůžka. Vzala jsem ji a donesla dolů. Již minule se mi zdála velmi lehká, dneska byla ještě o dost lehčí. Unesla bych ji v jedné ruce. Ale již jsem se nedivila, za poslední dny jsem zažila tolik věcí, kterým by nikdo jiný nevěřil, že jsem to prostě jen vzala na vědomí. Uložila jsem ji do lůžka, přikryla dekou a chvíli kontrolovala, jestli dýchá. Dýchala zvolna, mělce, ale pravidelně. Vylezla jsem opět do patra a uložila se ke spánku. Vzdor očekávání jsem usnula snad ještě vestoje.

Když jsem se probudila, tak bylo již světlo. Slunce bylo vysoko nad obzorem, prostě jsem spala dlouho. Vyhrabala jsem se ze svého improvizovaného lůžka a opatrně jsem sestoupila dolů. Erynwen stále ještě spala. A opět stočená do klubíčka, jak bylo jejím zvykem.

Vyšla jsem před chatu, vyšla kousek do kopce okolo dřevníku a pak jsem zamířila ke studánce. Jednak provést ranní hygienu a také nabrat vodu na čaj. Cestou zpět jsem nasbírala ještě nějaké borůvky, jahody jsem již nenašla. Škoda, ale jejich sezóna již opravdu skončila. Během sbírání jsem přemýšlela nad tím, jak se zachovat. Zeptat se nebo se nezeptat na to, co se to v noci dělo a proč se to dělo.

„Neptej se, až přijde čas, tak pochopíš.“ ozvalo se odkudsi. Rozhlédla jsem se, ale nikoho jsem neviděla.

„Dobrá, nebudu se ptát“ řekla jsem nahlas a doufala, že ten, nebo ta, kdo mi radil to uslyší. Uvědomila jsem si, že vlastně nevím, kdo mi to řekl. A po chvíli mi došlo, že to znělo stejně, jako když mluvím sama se sebou.

Vrátila jsem se do chaty, Erynwen seděla na posteli a usmívala se na mne. Byla viditelně unavená, ale v pořádku. „Jsem nějaká rozlámaná, měla jsem neklidnou noc“ řekla a pomalu vstala. „Já vím, já také, byla jsem několikrát vzhůru. Asi za to může ten blížící se úplněk“ odpověděla jsem jí a ona dodala „Asi ano.“. Vstala a vyšla před chatu a já začala chystat čaj.

Když se vrátila, tak mne požádala, jestli by mohla dostat ještě kousek borůvkové marmelády. S radostí jsem jí vyhověla a vyndala ji ze spižírny. Mám rada, když mé věci dělají ostatním radost.

Po snídani jsem všechno sbalila a uklidila. Erynwen si vzala svoje zelené šaty. Je na tu zelenou prostě nějak vysazená. Nosí zelené šaty, má zelené oči, v noci zeleně světélkuje...

„Kdyby tě to zajímalo, tak dneska v noci bude úplněk“ řekla a po chvíli pokračovala „a já se musím rozloučit. Musím se vrátit domů, ke svému lidu.“.

Posmutněla jsem, bylo mi jasné, že tato chvíle musí přijít, ale doufala jsem, že ještě nějakou dobu vydrží. Znáám ji teprve krátce, seznámily jsme se za poněkud dramatických okolností, ale i tak jsem si už velmi zvykla na její přítomnost.

„Jsem v tvém světě již dlouho, musím se vrátit. Dávej na sebe pozor a věř, že bude dobře“

„Já vím, ale i tak je mi to líto.“ řekla jsem poněkud smutně.

Zvedla ruku, ukázala mi dlaň a řekla „Cuia-iphant ar maer, Arwen!“ (*žij dlouho a dobře vznešená paní*).

„Počkej“ řekla jsem „proč mi říkáš Arwen? Však víš, že se jmenuji Alexandra.“ a byla jsem poněkud, no značně, zmatená.

„Ochránkyně mužů.“ řekla a usmála se. „Zachránila jsi mi život, to je vznešený čin.“ dodala s vážným hlasem tak, že jsem se nezmohla na odpor. „Děkuji ti za všechno, za všechno, co jsi pro mne udělala. Ráda bych zůstala déle, ale opravdu již musím jít. Již přišel čas.“ a v jejím hlase byl slyšet také smutek.

Došla jsem k ní, podala ji levou ruku a pak jsem ji objala. A ona mne. Potom se jen usmála, ušla pár kroků, rukou udělala mě již známý pohyb a zmizela mi z očí. Ještě jsem viděla, jak se rozhrnulo křoví a byla ta tam.

Sedla jsem si na své oblíbené místo u stěny chaty, koukala jsem do mraků a do slunce a přemýšlela jsem. Nad vším možným. Oči se mi opět leskly, ale byla jsem ráda, že jsem ji poznala a také, že byla v pořádku a mohla se vrátit tam, kam patří. Věděla jsem, že můj život již nebude stejný jako dříve a to jsem ještě vůbec netušila, jak moc se ještě změní. Zatím tomu však nic nenasvědčovalo.

Třetí den poté jsem začala balit svoje věci, uklidila jsem v chatě i okolo ní a dalšího dne jsem si oblékla to nejčistší oblečení co jsem našla, v hloubi krosny našla doklady a peníze, zamkla chatu a vyrazila po zelené stezce směrem do Žďárského Potoka. Do schránky u obchodu jsem vhodila klíče od chaty a počkala na autobus. Po několika dalších hodinách jsem dorazila domů. Zapnula jsem vodu, elektřinu a plyn a pomalu si začala zvykat na to, že jsem zase doma, že je dvacáté první století, že se mohu naložit do vany a nemusím vymetat kamna. A že budu muset za pár dní vyrazit do práce.

Do práce jsem musela až za několik dní, ale rozhodla jsem se, že tam již pracovat nechci. Představa, že v té kanceláři budu trávit další roky života byla úplně hrozná. Začala jsem hledat práci jinou, takovou, která mne bude opět naplňovat a kam budu chodit ráda. Po pár týdnech jsem jednu takovou našla, dala jsem ve staré práci výpověď a odešla pracovat úplně jinam, do jiného oboru a jiného města.

Tři týdny po příjezdu domů mi začalo být nějak divně. Neuměla jsem si to vysvětlit, byla jsem zdravá, ale bylo mi prostě divně. Další den ráno jsem se probudila a zjistila jsem, že v posteli je krev. Uvědomila jsem si, co se na chatě stalo a jaký veliký dar mi Erynwen dala.

Čas běžel dál. V nové práci jsem potkala jednoho fajn kolegu, pak to přestal být jen kolega ale stal se kamarádem a potom to nebyl ani kamarád ale přítel. Po několika měsících jsme se vzali a neuběhl ani rok narodila jsi se.

Skončila jsem své vyprávění a chvíli bylo ticho, jak už to tak bývá, když se dovypráví dlouhý příběh. Michal hodil nové dřevo do ohně, ten se znovu rozhořel a opět začal sálat teplo. Na nebi svítil měsíc blížící se k zítřejšímu úplňku a dokola něj byla spousta hvězd. Bylo je krásně vidět, to není jako ve Městě, tam člověk hvězdy skoro nevidí. Tady jich jsou milióny. Kolem šuměl les, občas bylo slyšet někoho z lesních obyvatel a kolem ohně vládla trochu tajemná atmosféra.

„A mami, viděla jsi ji ještě někdy?“ zeptala se mě Erika, která celou dobu vydržela mlčet a neskákala mi do řeči, což od ní byl obdivuhodný výkon.

„Už ne, ale asi to tak mělo být. Byly to tenkrát moc krásné prázdniny a já věřím, že ty naše budou stejně hezké. Tentokrát tu nebudu jenom sama, jsi ty ještě ty a táta. A v chatě určitě budou plši a budou dělat stejný rambajs jako ti, kteří tu žili tenkrát.“ řekla jsem a pohládila ji po vlasech.

„Myslíš, že se také přijdou podívat, až budeme spolu hrát?“

„To nevím, neumím je zavolat, to uměla jen Erynwen. Co ale vím určitě je to, že mají rádi borůvkový čaj, chodili mi ho v noci pít, když jsem zapoměla přikrýt hrnec. Takže když budeš potichu, tak třeba budeš mít štěstí a uvidíš je.“ odpověděla jsem a přisedla si k ohni. Bylo mi trochu chladno.

„Mami“ řekla najednou Erika „jsem ráda, že jsi mi to vyprávěla. Alespoň vím, proč z tebe občas vychází to zelené světlo. Trochu jsem se toho bála, ale teďka už vím, že se bát nemusím. A také vím, proč ti táta občas říká tak, jak ti říká. Myslela jsem, že to je nějaká trampská přezdívka. Ale bylo to trochu jinak.“ Okamžik jsem přemýšlela nad tím, co ji odpovím, když v tom se rozhrnulo křoví kousek od chaty. Erika vypískla, vyskočila jako čertík a chytila se mě jako klíště. Křoví se zase zavřelo a najednou se před námi zjevila Erynwen. V rukou držela malého chlapce a vedle ní stál urostlý muž. Měla na sobě tytéž zelené šaty jako tenkrát v létě, usmívala se a v očích jí hrála radost.

Vstala jsem, ukázala dlaň a pravila „Êl síla erin lô e-govaned vîn. Guren glassui, Erynwen.“ *(hvězda svítí během našeho setkání. Mé srdce je šťastné, ve významu děkuji z celého srdce)*

Ukázala jsem směrem k ohni a dodala „Tolo anin naur“ *(Pojď k ohni)...*

Osoby a události tohoto příběhu jsou smyšlené, jakákoli podobnost se skutečností je jen neúmyslná a náhodná.